

R kapitola 1.

[1] Pavel, služebník Krista Ježíše, povoláný za apoštola, vyvolený ke zvěstování Božího evangelia, [2] jež Bůh ústy svých proroků předem zaslíbil ve svatých Písmech, [3] evangelia o jeho Synu, který tělem pocházel z rodu Davidova, [4] ale Duchem svatým byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna, evangelia o Ježíši Kristu, našem Pánu. [5] Skrze něho jsme přijali milost apoštolského poslání, aby ke cti jeho jména uposlechly a uvěřily všechny národy; [6] k nim patříte i vy, neboť jste byli povoláni Ježíšem Kristem. [7] Všem vám v Římě, kdo jste Bohem milováni a povoláni ke svatosti: milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. [8] Nejprve vzdávám díky svému Bohu skrze Ježíše Krista za vás všechny, protože se po celém světě rozšiřuje zvěst o vaší víře. [9] Bůh, jemuž z celé duše sloužím evangeliem o jeho Synu, je mi svědkem, jak na vás bez ustání pamatuji [10] při všech svých modlitbách a prosím, zda by mi konečně jednou nebylo z vůle Boží dopřáno dostat se k vám. [11] Touřím vás spatřit, abych se s vámi sdílel o některý duchovní dar a tak vás posílil, [12] to jest abychom se spolu navzájem povzbudili vírou jak vaší, tak mou. [13] Rád bych, abyste věděli, bratří, že jsem už často zamýšlel přijít k vám, abych i mezi vámi sklídl nějaké ovoce, tak jako mezi jinými národy; ale až dosud mi v tom bylo vždy zabráněno. [14] Cítím se totiž dlužníkem Řeků i barbarů, vzdělaných i nevzdělaných. [15] Odtud moje touha zvěstovat evangelium i vám, kteří jste v Římě. [16] Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. [17] Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“ [18] Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. [19] Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. [20] Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. [21] Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. [22] Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: [23] zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů. [24] Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla; [25] vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli - on budí veleben na věky! Amen. [26] Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený [27] a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti a tak sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svou scestnost. [28] Protože si nedovedli vážít pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší. [29] Jsou plni nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, jsou samá závist, vražda, svár, lest, zlomyslnost, jsou donašeči, [30] pomlouvači, Bohu odporní, zpupní, nadutí, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, [31] nemají rozum, nedovedou se s nikým snést, neznají lásku ani slitování. [32] Vědí o spravedlivém rozhodnutí Božím, že ti, kteří tak jednají, jsou hodni smrti; a přece nejenže sami tak jednají, ale také jiným takové jednání schvalují.

R kapitola 2.

[1] Proto nemáš nic na svou omluvu, když vynášíš soud, ať jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe. Neboť soudíš, ale činíš totéž. [2] Víme přece, že Boží soud pravdivě postihuje ty, kteří tak jednají. [3] Myslíš si snad, když soudíš ty, kdo takto jednají, a sám činíš totéž, že ty ujdeš soudu Božím? [4] Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavostí a velkomyslností, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? [5] Svou tvrdostí a nekajícnou myslí si stíráš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud. [6] On "odplatí každému podle jeho skutků". [7] Těm, kteří vytrvalost v dobrém jednání hledají nepomíjící slávu a čest, dá život věčný. [8] Ty však, kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepravosti, očekává hněv a trest. [9] Soužení a úzkost padne na každého, kdo působí zlo, předně na Žida, ale i na Řeka; [10] avšak sláva, čest a pokoj čeká každého, kdo působí dobro, předně Žida, ale i Řeka. [11] Bůh nikomu nestraní. [12] Ti, kteří neměli zákon a hřešili, také bez zákona zahynou; ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona. [13] Před Bohem nejsou spravedliví ti, kdo zákon slyší; ospravedlnění budou, kdo zákon svými činy plní. [14] Jestliže národy, které nemají zákon, samy od sebe činí to, co zákon žádá, pak jsou samy sobě zákonem, i když zákon nemají. [15] Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí. [16] Nastane den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude soudit podle mého evangelia, co je v lidech skryto. [17] Ty se tedy nazýváš židem, spoléháš na zákon, chlubit se Bohem [18] a tím, že znáš jeho vůli a vyučován zákonem dovedeš rozpoznat, na čem záleží. [19] Myslíš si, že jsi vůdcem slepých, světlem těch, kteří jsou ve tmách, [20] vychovatelem nevzdělaných, učitelem nedospělých, protože máš v zákoně ztělesnění všeho poznání a vší pravdy. [21] Ty tedy poučuješ druhého, a sám sebe neučíš? Hlásáš, že se nemá krást, a sám kradeš? [22] Žikáš, že se nesmí cizoložit, a sám cizoložíš? Ošklivíš si modly, a věci z jejich chrámů bereš? [23] Zakládáš si na zákoně, a sám přestupováním zákona zneuctíváš Boha? [24] "Jméno Boží je vaší vinou v posměchu mezi národy", jak stojí psáno. [25] Obřizka má smysl, jestliže zachováváš zákon. Jestliže však zákon přestupuješ, je to, jako kdybys nebyl obřezán. [26] Jestliže naopak ten, kdo není obřezán, zachovává požadavky zákona, není to, jako kdyby byl obřezán? [27] Ten, kdo není obřezán, ale plní zákon, bude soudcem nad tebou, který s celou svou literou zákona a obřezaností zákon přestupuješ. [28] Pravý žid není ten, kdo je jím navenek, a pravá obřizka není ta, která je zjevná na těle. [29] Pravý žid je ten, kdo je jím uvnitř, s obřizkou srdce, která je působena Duchem, nikoli literou zákona. Ten dojde chvály ne od lidí, nýbrž od Boha.

R kapitola 3.

[1] Co má tedy žid navíc? A jaký je užitek obřizky? [2] Veliký v každém ohledu! Předně ten, že židům byla svěřena Boží slova. [3] A co když někteří byli nevěrní? Nezruší jejich nevěrnost věrnost Boží? [4] Naprosto ne! Ať se ukáže, že Bůh je pravdivý, ale "každý člověk lhář", jak je psáno: "Aby ses ukázal spravedlivý ve svých slovech a zvítězil, přijdeš-li na soud." [5] Jestliže však naše nepravost dává vyniknout spravedlnosti Boží, co k tomu řekneme? Není Bůh, po lidsku řečeno, nespravedlivý, když nás stíhá svým hněvem? [6] Naprosto ne! Vždyť jak by potom Bůh mohl soudit svět? [7] Jestliže však moje lež vyzdvihla Boží pravdu k jeho slávě, proč mám být ještě souzen jako hříšník? [8] A nevede to potom k tomu, co nám někteří pomlouvači připisují, jako bychom říkali: "Čiňme zlo, aby přišlo dobro?" Ty čeká spravedlivé odsouzení! [9] Co tedy? Máme my židé nějakou přednost? Vůbec ne! Vždyť jsme už dříve ukázali, že všichni, židé i pohané, jsou pod mocí hříchu, [10] jak je psáno: "Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, [11] nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; [12] všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. [13] Hrob otevřený je jejich hrdlo, svým jazykem mluví jen lest, hadí jed skrývají ve rtech, [14] jejich ústa jsou samá kletba a hořkost, [15] jejich nohy spěchají prolévat krev, [16] zloba a bída je na jejich cestách; [17] nepoznali cestu pokoje [18] a úctu před Bohem nemají." [19] Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. [20] Vždyť ze skutků zákona "nebude před

ním nikdo ospravedlněn", neboť ze zákona pochází poznání hříchu. [21] Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, [22] Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdílu: [23] všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; [24] jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. [25] Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. [26] Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše. [27] Kde zůstala chloubka? Byla vyloučena! Jakým zákonem? Zákonem skutků? Nikoli, nýbrž zákonem víry. [28] Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona. [29] Je snad Bůh toliko Bohem židů? Což není též Bohem pohanů? Zjistěte i pohanů! [30] Vždyť je to jeden a týž Bůh, který obřezané ospravedlní z víry a neobřezané skrze víru. [31] To tedy vírou rušíme zákon? Naprosto ne! Naopak, zákon potvrzujeme.

R kapitola 4.

[1] Co tedy řekneme o Abrahamovi, našem tělesném praotci? Čeho dosáhl? [2] Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit - ale ne před Bohem! [3] Co říká Písmo? "Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost." [4] Kdo se vykazuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti. [5] Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost. [6] Vždyť i David prohlašuje za blahoslaveného člověka, jemuž Bůh připočítává spravedlnost bez skutků: [7] "Blaze těm, jimž jsou odpuštěny nepravosti a jejich hříchy přikryty. [8] Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hřích." [9] Platí toto blahoslavenství jen pro ty, kdo jsou obřezáni, či také pro ty, kdo nejsou obřezáni? Čtete přece: "Abrahamovi byla víra počítána za spravedlnost." [10] Kdy mu byla započtena? Byl už obřezán, nebo ještě nebyl? Nebylo to po obřízce, nýbrž ještě před ní. [11] Znamení obřízky přijal jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl ještě před obřízkou. Tak se stal otcem všech neobřezaných, kteří věří a jimž je spravedlnost připočtena, [12] i otcem těch obřezaných, kteří nejsou jen obřezáni, nýbrž také jdou ve stopách víry našeho otce Abrahama - víry, kterou měl ještě před obřízkou. [13] Zaslíbení, že dostane svět za dědictví, nebylo dáno Abrahamovi a jeho potomstvu na základě zákona, nýbrž na základě spravedlnosti z víry. [14] Kdyby dědici byli ti, kteří stavějí na zákoně, byla by víra zbavena smyslu a zaslíbení zrušeno. [15] Zákon s sebou nese Boží hněv: kde není zákon, není ani přestoupení zákona. [16] Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane v platnosti zaslíbení dané veškerému potomstvu Abrahamovu - nejen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je otcem nás všech, [17] jak je psáno: "ustanovil jsem tě za otce mnohých národů". Je naším otcem před tvářmi toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. [18] On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal "otcem mnohých národů" podle slova: "tak četné bude tvé potomstvo". [19] Neochabl ve víře, i když pomyslel na své již neplodné tělo - vždyť mu bylo asi sto let - i na to, že Sára již nemůže mít dítě; [20] nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, [21] že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil. [22] Proto mu to "bylo počítáno za spravedlnost". [23] To, že mu to "bylo počítáno", nebylo napsáno jen kvůli němu, [24] nýbrž také kvůli nám, jimž má být započteno, že věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána, [25] jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění.

R kapitola 5.

[1] Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, [2] neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. [3] A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, [4] z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. [5] A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. [6] Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. [7] Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. [8] Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. [9] Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. [10] Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. [11] A nejen to: chlubíme se dokonce Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, který nás s ním smířil. [12] Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. [13] Hřích byl ve světě už před zákonem, ač se hřích nezapočítává, pokud není zákon. [14] Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. On je protějšek toho, který měl přijít. [15] S milostí tomu však není tak jako s proviněním. Proviněním toho jediného, totiž Adama, mnozí propadli smrti; oč spíše zahrnula mnohé Boží milost, milost darovaná v jediném člověku, Ježíši Kristu. [16] A s darem milosti tomu není jako s následky toho, že jeden zhřešil. Soud nad jedním proviněním vedl k odsouzení, kdežto milost po mnohých proviněních vede k ospravedlnění. [17] Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista. [18] A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. [19] Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými. [20] K tomu navíc přistoupil zákon, aby se provinění rozmohlo. A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, [21] aby tak jako vládli hřích a přinášeli smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

R kapitola 6.

[1] Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? [2] Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli - jak bychom v něm mohli dále žít? [3] Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? [4] Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. [5] Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. [6] Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. [7] Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. [8] Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. [9] Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. [10] Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. [11] Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. [12] Nechť tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce; [13] ani nepropůjčujte hříchu své

tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti. [14] Hřích nad vámi už nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí. [15] Co z toho plyne? Máme snad hřešit, protože nejsme pod zákonem, ale pod milostí? Naprosto ne! [16] Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte - buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. [17] Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. [18] A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti. [19] Mluvím názorně z ohledu na vaši lidskou slabost: Jako jste se dříve propůjčovali k službě nečistotě a nepravosti k bezbožnému životu, tak se nyní dejte do služby spravedlnosti k posvěcení. [20] Když jste byli služebníky hříchu, měli jste svobodu od spravedlnosti; [21] jaký jste tehdy měli užitek z toho, zač se nyní stydíte? Konec toho všeho je přece smrt. [22] Avšak nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky Božími, máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný. [23] Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.

R kapitola 7.

[1] Což nevíte, bratří - vždyť mluvím k těm, kteří znají zákon - že zákon panuje nad člověkem, jen pokud je živ? [2] Vdaná žena je zákonem vázána k žijícímu manželovi; když však muž zemře, je zproštěna zákona manželství. [3] Pokud je tedy její muž naživu, bude prohlášena za cizoložnici, oddá-li se jinému muži. Jestliže však manžel zemře, je svobodná od zákona, takže nebude cizoložnicí, když se oddá jinému muži. [4] Právě tak jste se i vy, bratří moji, stali mrtvými pro zákon skrze tělo Kristovo, abyste se oddali jinému, tomu, který byl vzkříšen z mrtvých, a tak nesli ovoce Bohu. [5] Když jsme byli v moci hříchu, působily v nás vášně podněcované zákonem a nesly ovoce smrti. [6] Nyní, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli spoutáni, byli jsme zproštěni zákona, takže sloužíme Bohu v novém životě Ducha, ne pod starou literou zákona. [7] Co tedy máme říci? Že zákon je hříšný? Naprosto ne! Ale hřích bych byl nepoznal, kdyby nebylo zákona. Vždyť bych neznal žádostivost, kdyby zákon neřekl: „Nepožádáš!“ [8] Hřích použil tohoto přikázání jako příležitosti, aby ve mně probudil všechnu žádostivost; bez zákona je totiž hřích mrtev. [9] Já jsem kdysi žil bez zákona, když však přišel zákon, hřích ožil, [10] a já jsem zemřel. Tak se ukázalo, že právě přikázání, které mi mělo dát život, přineslo mi smrt. [11] Hřích použil přikázání jako příležitosti, aby mne oklamal a tak mě usmrtil. [12] Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré. [13] Bylo snad to dobré příčinou mé smrti? Naprosto ne! Hřích však, aby se ukázal jako hřích, způsobil mi tím dobrým smrt; tak skrze přikázání ukázal hřích celou hloubku své hříšnosti. [14] Víme, že zákon je svatý - já však jsem hříšný, hříchu zaprodán. [15] Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávídím. [16] Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. [17] Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. [18] Víím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. [19] Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. [20] Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá. [21] Objevují tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. [22] Ve své nejnižší bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; [23] když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. [24] Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? [25] Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! - A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božím, ale svým jednáním zákonu hříchu.

R kapitola 8.

[1] Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, [2] neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. [3] Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako obět za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, [4] a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha. [5] Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. [6] Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. [7] Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. [8] Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. [9] Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. [10] Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. [11] Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá. [12] A tak, bratří, jsme dlužní, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. [13] Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít. [14] Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. [15] Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! [16] Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. [17] A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. [18] Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. [19] Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. [20] Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti - ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, [21] že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. [22] Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. [23] A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupění svého těla. [24] Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? [25] Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme. [26] Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. [27] Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. [28] Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. [29] Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; [30] které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. [31] Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? [32] On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? [33] Kdo vznesne žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! [34] Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! [35] Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? [36] Jak je psáno: "Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku." [37] Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. [38] Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, [39] ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

R kapitola 9.

[1] Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuji mi to mé svědomí v Duchu svatém, [2] že mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. [3] Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím. [4] Jsou to Izraelci, jim patří synovství i sláva i smlouvy s Bohem, jim je svěřen zákon i bohoslužba i zaslíbení, [5] jejich jsou praotcové, z nich rodem pochází Kristus. Bůh, který je nade všemi, bude pochválen na věky, amen. [6] Ne že by slovo Boží selhalo. Vždyť ne všichni, kteří jsou z Izraele, jsou Izrael, [7] ani nejsou všichni dětmi Abrahamovými jen proto, že jsou jeho potomci, nýbrž "z Izáka bude povoláno tvé potomstvo", to jest: [8] dětmi Bořimi nejsou tělesné děti, nýbrž za potomky se považují děti zaslíbené. [9] Slovo zaslíbení zní takto: „V určený čas přijdu, a Sára bude mít syna.“ [10] A nejen to: Také Rebeka měla obě děti z téhož muže, z našeho praotce Izáka; [11] ještě se jí nenarodily a nemohly učinit nic dobrého ani zlého. Aby však zůstalo v platnosti Boží vyvolení, o kterém bylo předem rozhodnuto [12] a které nezávisí na skutcích, nýbrž na tom, kdo povolává, bylo jí hned řečeno, že starší bude sloužit mladšímu. [13] Neboť je psáno: „Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl.“ [14] Co tedy řekneme? Je Bůh nespravedlivý? Naprosto ne! [15] Mojžíšovi řekl: „Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.“ [16] Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává. [17] Písmo přece říká faraónovi: „Vyzdvihl jsem tě, abych na tobě ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno po celé zemi.“ [18] Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým. [19] Snad mi řekneš: „Proč nás tedy Bůh ještě kárá? Může se vůbec někdo vzepřít jeho vůli?“ [20] Člověče, co vlastně jsi, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: „Proč jsi mě udělal takto?“ [21] Nemá snad hrnčíř hlínu ve své moci, aby z téže hroudny udělal jednu nádobu ke vznešeným účelům a druhou ke všedním? [22] Jestliže Bůh chtěl ukázat svůj hněv a zjevit svou moc, a proto s velkou shovívavostí snášel ty, kdo propadli jeho hněvu a byli určeni k záhubě, [23] stejně chtěl ukázat bohatství své slávy na těch, nad nimiž se smiloval a které připravil k slávě - [24] na nás, které povolal nejen ze židů, ale i z pohanských národů. [25] Jak je psáno u Ozeáš: „Lid, který není můj, povolám za svůj lid a Nemilovanou nazvu Milovanou, [26] a kde bylo řečeno: Vy nejste můj lid, tam budou nazváni syny Boha živého.“ [27] A Izaiáš prohlašuje o Izraeli: „Kdyby bylo synů Izraele jako písku v moři, jen zbytek bude zachráněn, [28] neboť Hospodin vykoná svůj soud na zemi rychle a úplně.“ [29] A jak to Izaiáš předpověděl: „Kdyby nám Hospodin zástupů nenechal aspoň símě, bylo by to s námi jako se Sodomou, Gomoře bychom byli podobní.“ [30] Co tedy nakonec řekneme? To, že pohanští národové, kteří neusilovali o spravedlnost, spravedlnosti dosáhli, a to spravedlnosti z víry; [31] Izrael však, který usiloval o spravedlnost podle zákona, k cíli zákona nedospěl. [32] Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž ze skutků. Narazili na kámen úrazu, [33] jak je psáno: „Hle, kladu na Siónu kámen úrazu a skálu pohoršení, ale kdo v něho věří, nebude zahanben.“

R kapitola 10.

[1] Bratří, toužím z celého srdce a modlím se k Bohu, aby Izrael došel spásy. [2] Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání. [3] Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili. [4] Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří. [5] Mojžíš píše o spravedlnosti, založené na zákoně: „Člověk, který tak jedná, bude živ.“ [6] Avšak spravedlnost založená na víře mluví takto: „Nezabývej se myšlenkou: kdo vystoupí na nebe?“ - aby Krista přivedl dolů - [7] „ani neříkej: kdo sestoupí do propasti?“ - aby Krista vyvedl z říše mrtvých. [8] Co však praví? „Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci“; je to slovo víry, které zvěstujeme. [9] Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. [10] Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, [11] neboť Písmo praví: „Kdo v něho věří, nebude zahanben.“ [12] Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť [13] „každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen“. [14] Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? [15] A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: „Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!“ [16] Ale ne všichni přijali evangelium. Už Izaiáš říká: „Hospodine, kdo uvěřil naší zvěsti?“ [17] Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. [18] Ptám se však: To snad nikdy neslyšeli zvěst? Ovšemže slyšeli! „Po celé zemi se rozlehl jejich hlas, do nejzazších končin jejich slova.“ [19] Ptám se tedy: Nepochopil Izrael, co mu bylo zvěstováno? Nepochopil; už u Mojžíše se přece říká: „Vzbudím ve vás žárlivost na národ, který není národem, proti národu pošetilému vás popudím k hněvu.“ [20] A Izaiáš má odvahu říci: „Dal jsem se naléztí těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.“ [21] O Izraeli však říká: „Každý den jsem vztahoval ruce k lidu neposlušnému a vzpurnému.“

R kapitola 11.

[1] Chci tím říci, že Bůh zavrhl svůj lid? Naprosto ne! Vždyť i já jsem Izraelec, z potomstva Abrahamova, z pokolení Benjaminova. [2] Bůh nezavrhl svůj lid, který si předem vyhlédl. Nevíte z Písma, jak si Eliáš Bohu nařiká na Izrael? [3] „Hospodine, proroky tvé pobili a oltáře tvé pobořili, já jediný jsem zůstal, a také mně ukládají o život!“ [4] Jakou však dostal odpověď? „Zachoval jsem si sedm tisíc mužů, kteří nesklonili kolena před Baalem.“ [5] A tak i nyní je tu zbytek lidu vyvolený z milosti. [6] Když z milosti, tedy ne na základě skutků - jinak by milost nebyla milostí. [7] Co z toho plyne? Izrael nedosáhl, oč usiluje. Dosáhl toho jen vyvolení z Izraele, ale ostatní zůstali zatvrzelí, [8] jak je psáno: „Bůh otupil jejich mysl, dal jim oči, aby neviděli, uši, aby neslyšeli, až do dnešního dne.“ [9] A David praví: „Ať se jim jejich stůl stane léčkou a pastí, kamenem úrazu a odplatou, [10] ať se jim oči zatmějí, aby neviděli, a jejich šíje ať je navždy sehnutá.“ [11] Chci tedy snad říci, že klopytli tak, aby nadobro padli? Naprosto ne! Ale jejich selhání přineslo pohanům spásu, aby to vzbudilo žárlivost židů. [12] Jestliže tedy jejich selháním svět získal a jejich úpadek obohatil pohany, co teprve, až se všichni obrátí? [13] Vám z pohanských národů říkám, že právě já, apoštol pohanů, vidím slávu své služby v tom, [14] abych vzbudil žárlivost svých pokrevních bratří a některé z nich přivedl ke spasení. [15] Jestliže jejich zavržení znamenalo smíření světa s Bohem, co jiného bude znamenat jejich přijetí než vzkříšení mrtvých! [16] Je-li první chléb zasvěcen, je svatý všechen chléb; je-li kořen svatý, jsou svaté i větve. [17] Jestliže však některé větve byly vylomeny a ty, planá oliva, jsi byl naroubován na jejich místo a bereš sílu z kořene ušlechtilé olivy, [18] nevynášeš se nad ty větve! Začneš-li se vynášet, vzpomeň si, že ty neneseš kořen, nýbrž kořen nese tebe! [19] Řekneš snad: Ty větve byly vylomeny, abych já byl naroubován. [20] Dobře. Byly vylomeny pro svou nevěru, ty však stojíš vírou. Nepovyšuj se, ale boj se! [21] Jestliže Bůh nešetřil přirozených větví, tím spíše nešetří tebe! [22] Považ dobrotu i přisnost Boží: přisnost k těm, kteří odpadli, avšak dobrotu Boží k tobě, budeš-li se jeho dobroty držet. Jinak i ty budeš vyřazen, [23] oni však, nesetrvají-li v nevěře, budou naroubováni, neboť Bůh má moc naroubovat je znovu. [24] Jestliže tys byl vyřazen ze své plané olivy a proti přírodě naroubován na ušlechtilou olivu, tím spíše budou na svou vlastní olivu naroubováni ti, kteří k ní od přírody patří! [25] Abyste nespolehali na

svou vlastní moudrost, chtěl bych, bratři, abyste věděli o tomto tajemství: Část Izraele propadla zatvrzení, avšak jen do té doby, pokud nevejde plný počet pohanů. [26] Pak bude spasen všechen Izrael, jak je psáno: "Přijde ze Sióna vysvoboditel, odvrátí od Jáкова bezbožnost; [27] to bude má smlouva s nimi, až sejmu jejich hříchy." [28] Pokud jde o evangelium, stali se Bořícími nepřáteli, ale vám to přineslo prospěch; pokud jde o vyvolení, zůstávají Bohu milí pro své otce. [29] Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná. [30] Jako vy jste kdysi Boha neposlouchali, nyní však jste došli slitování pro jejich neposlušnost, [31] tak i oni nyní upadli v neposlušnost, aby také došli slitování, jakého se dostalo vám. [32] Bůh totiž všechny uzavřel pod neposlušnost, aby se nade všemi slitoval. [33] Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty! [34] "Kdo poznal mysl Hospodinovu a kdo se stal jeho rádcem?" [35] "Kdo mu něco dal, aby mu to on musel vrátit?" [36] Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všechno! Jemu buď sláva na věky. Amen.

R kapitola 12.

[1] Vybízáím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to ať je vaše pravá bohoslužba. [2] A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. [3] Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. [4] Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, [5] tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. [6] Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. [7] Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učit, ať učí. [8] Kdo dovede povzbuzovat, necht' povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí. [9] Láska necht' je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému. [10] Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. [11] V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. [12] Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. [13] Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství. [14] Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro a ne zlo. [15] Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. [16] Mějte porozumění jeden pro druhého. Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám. Nespoléhejte na svou vlastní chytrost. [17] Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré. [18] Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. [19] Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: "Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán." [20] Ale také: "Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasýt' ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti." [21] Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.

R kapitola 13.

[1] Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, [2] takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Bořícímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud. [3] Vládcové nejsou přece hrozbou tomu, kdo jedná dobře, nýbrž tomu, kdo jedná zle. Chceš, aby ses nemusel bát vládnoucí moci? Jednej dobře, a dostane se ti od ní pochvaly. [4] Vždyť je Bořím služebníkem k tvému dobru. Jednáš-li však špatně, máš proč se bát, neboť nenese meč nadarmo; je Bořím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo. [5] Proto je nutno podřizovat se, a to nejen z bázně před trestem, nýbrž i pro svědomí. [6] Proto také platíte daň. Vládcové jsou v Boží službě, když se drží svých úkolů. [7] Dávejte každému, co jste povinni: daň, komu daň; clo, komu clo; úctu, komu úctu; čest, komu čest. [8] Nikomu nebuďte nic dlužni, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon. [9] Vždyť přikázání "nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepožádáš" a kterákoli jiná jsou shrnuta v tomto slovu: "Milovati budeš bližního svého jako sebe samého." [10] Láska neudělá bližnímu nic zlého. Je tedy láska naplněním zákona. [11] Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. [12] Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla. [13] Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, [14] nýbrž oblecete se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním.

R kapitola 14.

[1] Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech. [2] Někdo třeba věří, že může jíst všechno, slabý však jí jen rostlinnou stravu. [3] Ten, kdo jí všechno, necht' nezlehčuje toho, kdo nejí, a kdo nejí, necht' neodsuzuje toho, kdo jí; vždyť Bůh jej přijal za svého. [4] Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obstojí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obstojí, neboť Pán má moc jej podepřít. [5] Někdo rozlišuje dny, jinému je den jako den. Každý necht' má jistotu svého přesvědčení. [6] Kdo zachovává určité dny, zachovává je Pánu. Kdo jí, dělá to Pánu ke cti, neboť děkuje Bohu; a kdo nejí, dělá to také Pánu ke cti, neboť i on děkuje Bohu. [7] Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, [8] umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. [9] Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých. [10] Proč tedy, ty slabý, soudíš svého bratra? A ty, silný, proč zlehčuješ svého bratra? Všichni přece staneme před soudnou stolicí Boží. [11] Neboť je psáno: "Jako že jsem živ, praví Hospodin, skloní se přede mnou každé koleno a každý jazyk vyzná, že jsem Bůh." [12] Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu. [13] Nesudme už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení. [14] Víím a jsem přesvědčen v Pánu Ježíši, že nic není nečisté samo v sobě, ale tomu, kdo něco pokládá za nečisté, je to nečisté. [15] Trápí-li se tvůj bratr pro to, co jíš, nežiješ už v lásce. Neuváděj tedy svým jidlem do záhuby toho, za něž Kristus umřel! [16] Nevydávej v potupu to dobré, co jste přijali. [17] Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. [18] Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a lidé si ho váží. [19] A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu. [20] Nenič kvůli pokrmu Boží dílo! Ano, všechno je čisté, zlé však je, když někdo pohoršuje druhého tím, co jí. [21] Je tedy dobré nejíst maso a nepít víno a nedělat nic, co je tvému bratru kamenem úrazu. [22] Tvé přesvědčení ať zůstane mezi tebou a Bohem. Blaze tomu, kdo sám sebe neodsuzuje, když se pro něco rozhodl. [23] Ten však, kdo pochybuje, byl by odsouzen, kdyby jedl, neboť by to nebylo z víry. A cokoli není z víry, je hřích.

R kapitola 15.

[1] My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě. [2] Každý z nás ať vychází vstříc bližnímu, aby to bylo k dobru společného růstu. [3] Vždyť Kristus neměl zalíbení sám v sobě, nýbrž podle slov Písma: "Urážky těch, kdo tě tupí, padly na mne." [4] Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. [5] Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, [6] a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista. [7] Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás. [8] Chci říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby ukázal Boží věrnost a potvrdil sliby, dané otcům, [9] a pohanské národy aby slavily Boha za jeho slitování, jak je psáno: "Proto vzdám tobě chválu mezi národy a jménu tvému žalmy zpívají budu." [10] A dále je řečeno: "Radujte se, pohané, spolu s jeho lidem." [11] A opět: "Chvalte Hospodina všichni národové a vzdej mu chválu lid všech zemí." [12] A Izaiáš k tomu říká: "Přijde potomek Isajův, povstane, aby vládl národům, v něj budou pohané doufat." [13] Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. [14] Jsem přesvědčen také já o vás, bratří moji, že i vy jste plni dobrot, naplnění veškerým poznáním, takže sami můžete ukazovat cestu jeden druhému. [15] V tomto dopise jsem se místy odvážil připomenout vám leccos ve jménu milosti, která mi byla dána od Boha, [16] abych byl služebníkem Krista Ježíše mezi pohanskými národy. Konám tuto posvátnou službu kázáním Božího evangelia, abych pohany přinesl jako obětní dar milý Bohu, posvěcený Duchem svatým. [17] To je má chloubka, kterou mám v Kristu Ježíši před Bohem. [18] Neodvážil bych se totiž mluvit o něčem, co by nevykonal Kristus skrze mne, slovem i skutkem, [19] v moci znamení a divů, v moci Ducha, aby pohané přijali evangelium. Tak jsem celý okruh od Jeruzaléma až po Illyrii naplnil Kristovým evangeliem. [20] Zakládám si na tom, že kážu evangelium tam, kde o Kristu ještě neslyšeli; nechci stavět na cizím základu, [21] ale jak je psáno: "Ti, jimž nebylo o něm zvěstováno, uvidí a ti, kteří neslyšeli, pochopí." [22] To mi také mnohokrát zabránilo, abych k vám přišel. [23] Nyní však už pro mne není žádné volné pole v těchto končinách; už mnoho let k vám toužím přijít, [24] až se vydám do Hispanie. Doufám tedy, že se u vás zastavím a že mě vypravíte na další cestu, až aspoň trochu užiju radosti ze společenství s vámi. [25] Zatím však se chystám do Jeruzaléma, abych přinesl pomoc tamějším bratřím. [26] Makedonští a Achajští se totiž rozhodli vykonat sbírku ve prospěch chudých bratří v Jeruzalémě. [27] Rozhodli se tak proto, že i oni jsou jejich dlužníky. Jestliže pohané dostali podíl na jejich duchovních darech, jsou zavázáni posloužit jim zase ve věcech hmotných. [28] Až dokončím tento úkol a řádně jim odevzdám výtěrek sbírky, vydám se do Hispanie a zastavím se u vás. [29] Jsem jist, že až k vám dojdou, přijdu s plností Kristova požehnání. [30] Prosím vás, bratří, pro našeho Pána Ježíše Krista a pro lásku, která je z Ducha, pomáhejte mi v boji svými přímluvami u Boha, [31] abych byl zachráněn před nevěřícími v Judsku a aby moje služba pro Jeruzalém byla tamějším bratřím vítaná. [32] Pak budu moci z vůle Boží k vám přijít s radostí a najít mezi vámi chvíli odpočinku. [33] Bůh pokoje buď se všemi vámi. Amen.

R kapitola 16.

[1] Doporučuji vám naši sestru Foibé, diakonku církve v Kenchrejích. [2] Přijměte ji v Pánu, jak se sluší mezi věřícími, pomáhejte jí, kdyby vás v něčem potřebovala, neboť i ona byla pomocnicí mnohým i mně samému. [3] Pozdravujte Prisku a Akvilu, mé spolupracovnice v díle Krista Ježíše, [4] kteří pro mne nasadili život; jsem jim zavázán vděčností nejen já sám, ale i všechny církve z pohanských národů. [5] Pozdravujte také shromáždění v jejich domě. Pozdravujte Epaineta, mně velmi drahého, který se jako první v provincii Asii oddal Kristu. [6] Pozdravujte Marii - tolik se pro vás napracovala! [7] Pozdravujte Andronika a Junia, původem židy jako já a kdysi spoluvězně, apoštoly, kteří se těší zvláštní vážnosti a uvěřili v Krista dříve než já. [8] Pozdravujte Ampliata, kterého miluji v Pánu. [9] Pozdravujte Urbana, mého spolupracovníka v díle Kristově, a Stachya, mně velmi drahého. [10] Pozdravujte Apella, osvědčeného v Kristu. Pozdravujte ty, kteří jsou z domu Aristobulova. [11] Pozdravujte mého krajana Herodiona. Pozdravujte ty z domu Narcisova, kteří se oddali Pánu. [12] Pozdravujte Tryfainu a Tryfósu, které pracují v díle Páně. Pozdravujte Persidu, mně velmi drahou; horlivě pracovala v díle Páně. [13] Pozdravujte Rufa, vyvoleného v Pánu, a jeho matku, která i mně byla matkou. [14] Pozdravujte Asynkrita, Flegonta, Herma, Patrobia, Hermia i bratry, kteří jsou s nimi. [15] Pozdravujte Filologa a Julii, Nerea a jeho sestru, Olympia a všechny věřící, kteří jsou s nimi. [16] Pozdravte jedni druhé svatým políbením. Pozdravují vás všechny církve Kristovy. [17] Prosím vás, bratří, abyste si dali pozor na ty, kdo působí roztržky a chtěli by vás svést od učení, které jste přijali. Vyhýbejte se jim! [18] Takoví lidé totiž neslouží Kristu, našemu Pánu, nýbrž svému prospěchu a snaží se krásnými a pobožnými řečmi oklamat myslí bezelstných lidí. [19] Všude se ví o vaší oddanosti evangeliu. Mám z vás proto radost a přeji si, abyste byli moudří v dobrou a nezkušení ve zlu. [20] Bůh pokoje brzo srazí satana pod vaše nohy. Milost Ježíše, našeho Pána, buď s vámi. [21] Pozdravuje vás můj spolupracovník Timoteus i Lucius a Jáson a Sosipatros, moji krajané. [22] Pozdravují vás já Tercius, písař tohoto dopisu. [23] Pozdravuje vás Gaius, který svůj dům otevřel mně i veškeré církvi. Pozdravuje vás Erastos, správce městské pokladny, a bratr Kvartus. [24] Sláva tomu, který má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista: v ní je odhaleno tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno, [25] nyní je však zjeveno prorockými Písmy a z příkazu věčného Boha stalo se známým mezi všemi národy, aby je poslušně přijali vírou. [26] Jedinému moudrému Bohu buď skrze Ježíše Krista sláva na věky věků. Amen.